

Pravčická brána

středa 18.5.

Ráno jsem se vzbudili se sluníčkem. Každý den máme skvělé bufetové snídaně. Můžeme si dát míchaná vejíčka, jogurt, přesnídávku, šunku, sýr, pečivo s nutelou, zkrátka máme veliký výběr a moc nám chutná. Dopoledne jsme se učili venku na terase a zapisovali jsme si do deníčků.

Stačili jsme si pohrát i na hřišti. K obědu jsme dostali boloňské špagety a začali jsme se chystat na další výpravu. Tentokrát na Pravčickou bránu.

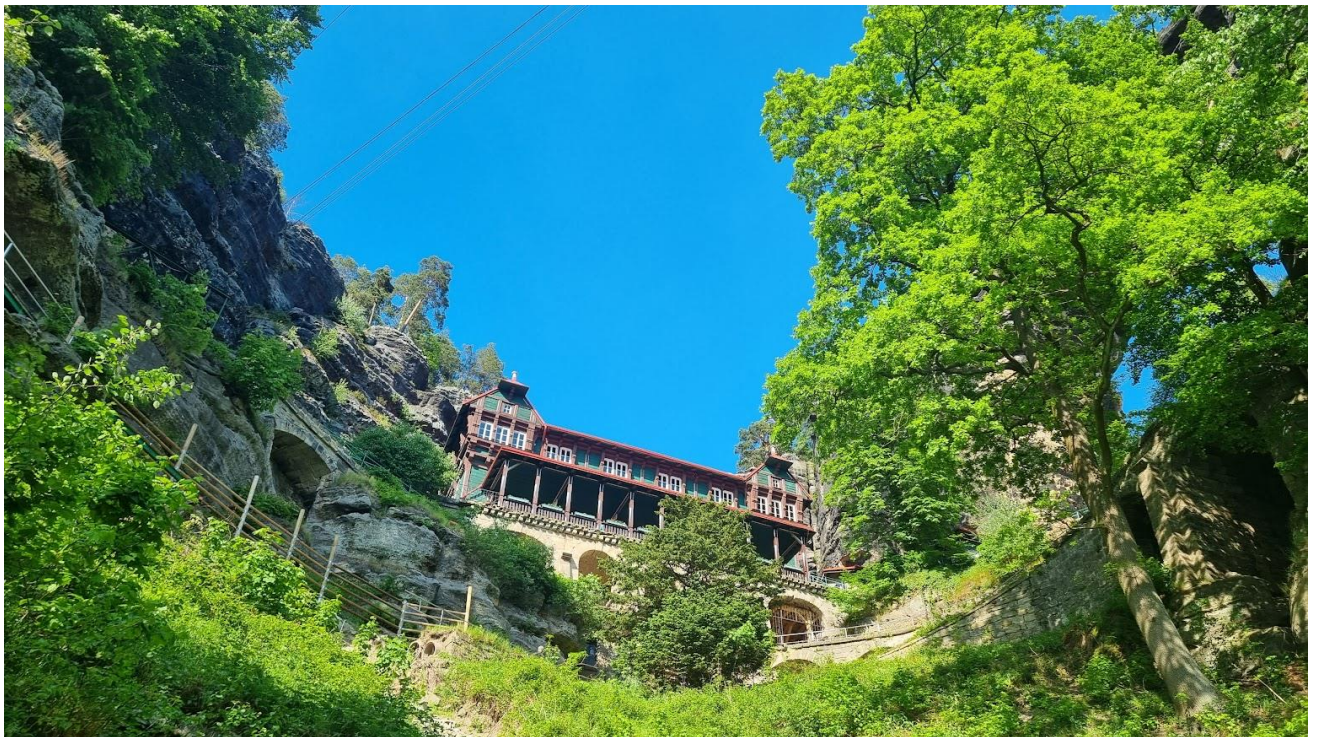
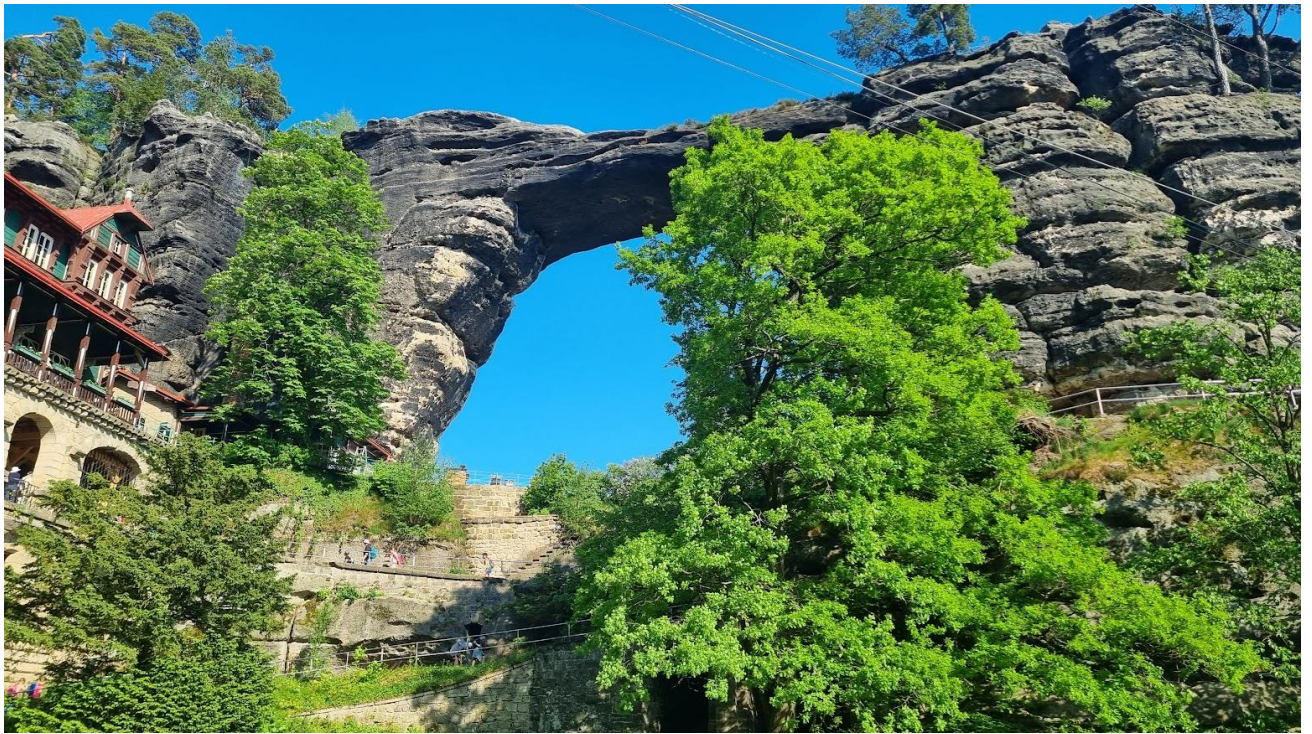

Trošku nás bolely nožičky a často se ozývalo: „Kdy už tam budeme?“ Jsme již šikovní cestovatelé, protože jsme z autobusu vystupovali dnes na první pokus správně. Cesta přírodou se nám líbila, ale kupodivu na skalní útesy vedla do kopce.

Stoupali jsme vzhůru a výhledy byly překrásné. „Tady by bylo tak krásně, kdybyste tu neřvali“, komentovala paní učitelka náš výstup ke skalní bráně. Děvčata ze čtvrtého ročníku se fotila prakticky u každého pařezu, ale uznejte, moc jim to sluší.

Nám také... ale takhle je to lepší....

Nahoře byli první prvňáci, protože vedoucí týmu Irča se tak bála výšek, že cestu zdolali indiánským během. „Koukejte na ta panoramata“, volala pedagožka, ale výprava nedbala a šplhala hbitě vzhůru.

Cesta dolů byla kratší a pan řidič nás bezpečně odvezl zpět do penzionu, kde na nás čekala večeře.

Po večeři odjeli přátelé do kina. Všem je tedy jasné, že nás čekal Bobřík odvahy. Někteří se po ní cestou v lese vydali ve skupinách a ti odvážnější sami. Nikdo se nebál. Tohle tvrdili všichni, ale my víme své! Teď už všichni tvrdě spí a těší se na ráno. Víte proč? No přece na výbornou snídani a také??? Ano, i na rodiče.